

## **J. J. Kalina Kšaft**

Co to v Cerekvi vyzvání?  
Hodinkuli či klekání?  
Toť umíráčku mutný hlas,  
Bože, věřící duši spas!

I v hlučnou krčmu zvonek zní;  
I hned hasot utichne v ní.  
"No hrajte přece!" syn volá,  
"Dobrý koláč vám táta dá!"

Hudba zněla, syn otci lál:  
"Bohdejž mu v hrdle hudec hrál!"  
A jak dohráno, řkou synu:  
"Skonalt' otec v tu hodinu."

"Takéli kšaft dělal?" "Dělal."  
"Ajta tatík juž za své vzal!  
Hej, hudci! hrajte, hrajte jen!  
Nepůjdem domů, až bude den!"

I přijde den druhý, třetí:  
Toť otcův kšaft rozpečetí.  
Jonák domův se navrátí  
A na bratry se rozkatí:

"Kde podíl můj dle otcovy  
Konečné vůle? já co vy  
Syn a pořádný dědic jsem.  
Podílu mého dejte sem!"

"Toť otcův kšaft, hled' odkaz tvůj!"  
""Poroučím ti, sprav život svůj!  
Dosts, marnotratný! rozmrhal,  
Mně pásmo života strhal.""

To slyše - v komoru běží,  
Kde v rakvi již tatík leží.  
Z očí mu jiskří lýtý hněv,  
Zlolajce tříská na rakev:

"Tisíc hromů tě probudiž!  
Vstaň a cos napsal, opraviž!  
Tu, šelmo! za stůl se posad'  
A piš a nehni se mi ztad!"

Na ten pozev praská rakev;  
Ruka padá - noha padá -  
A syn bledou hrůzou strne,  
An mrtvý vzhůru povstane!

V rubáši sedl na lavici,  
Vzal péro v svadlou pravici,  
Vytřeští zrak, aniž dýše,  
A píše, ale což píše? -

""Běda, běda! kdož otce klne,  
To oko havran vykline!  
Kdo šedin otce neštědí,  
Ont' království neobdělí!""

To vidět - číst - a v zoufání -  
A pryč ho zlý host pohání.  
Kde pak poděl se? - Tam bledá  
Ruka z rybníka vyhlédá!

Čelední jdou a ustrnou!  
Otec sedí - otec hledí -  
Jak přimrazen jsa k lavici,  
A péro drží v pravici.

Tu bába hned přivolána,  
Všelikerá co kouzla zná,  
I stříly zažehnavati  
Jme se ducha zaklínati.

"Siré oči! pod obočí!  
Siné oudy! boží soudy -  
Zaklínám vás, po první ráz,  
Po třetí ráz, boží příkaz!"

"Siré oči zamkněte se!  
Siné oudy pomkněte se!  
Pokoj ti, nebohý duchu!  
Jdi a nechod' víc! chuchuchu!"

Zažehnáno, zaříkáno,  
Otec sedí, otec hledí,  
Jak přimrazen jsa k lavici,  
Ni rady s ním, ni spomoci.

Když od báby neprospělo,  
Tu k popovi se běželo,  
On pop kropí, zažehnavá,  
Modlí se žalm, zaříkává.

Zaříkáno, zažehnáno,  
Otec sedí - otec hledí,  
Jak přimrazen jsa k lavici,  
Ni rady s ním, ni spomoci.

Jdou pro vrchního pro popa,  
Byť on jim spomohl od trupa:  
Ten zaklíná, skropiv jizbu,  
Žehná ho, říká modlitbu.

Zažehnáno, zaklínáno,  
Otec sedí - otec hledí,  
Jak přimrazen jsa k lavici,  
Ni rady s ním, ni spomoci.

Až dítko se přibatolí,  
"Pote, dedečku," hlaholí,  
"Pote dadat!" a outlinkou  
Chopí ho mile ručinkou.

Aj div divoucí! z lavice  
Otec se zdvíhá; pravice  
Požehná vnoučka milého,  
Až věčný sen obejde ho.

A tak, co nelze žádnému,  
Možná robátku malému!  
Co zdíla nepravost syna,  
Spravila dětská nevina.